

Zaak C-249/06

Commissie van de Europese Gemeenschappen

tegen

Koninkrijk Zweden

„Niet-nakoming — Schending van artikel 307, tweede alinea, EG — Verzuim om passende maatregelen te treffen voor opheffing van onverenigbaarheden met EG-Verdrag van bilaterale overeenkomsten die met derde landen zijn gesloten vóór toetreding van lidstaat tot Europese Unie — Investeringsovereenkomsten die Koninkrijk Zweden heeft gesloten met Republiek Argentinië, Republiek Bolivia, Republiek Ivoorkust, Arabische Republiek Egypte, Hongkong, Republiek Indonesië, Volksrepubliek China, Republiek Madagaskar, Maleisië, Islamitische Republiek Pakistan, Republiek Peru, Republiek Senegal, Democratische Socialistische Republiek Sri Lanka, Republiek Tunesië, Socialistische Republiek Vietnam, Republiek Jemen en voormalige Socialistische Federatieve Republiek Joegoslavië”

Conclusie van advocaat-generaal M. Poiares Maduro van 10 juli 2008 I - 1337

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 3 maart 2009 I - 1338

Samenvatting van het arrest

1. *Procedure — Mondelinge behandeling — Heropening*
(Art. 222, tweede alinea, EG; Reglement voor de procesvoering van het Hof, art. 61)
2. *Internationale overeenkomsten — Overeenkomsten van lidstaten — Overeenkomsten gesloten vóór inwerkingtreding van EG-Verdrag*
(Art. 57, lid 2, EG, 59 EG, 60, lid 1, EG en 307, tweede alinea, EG)

1. Volgens artikel 222, tweede alinea, EG heeft de advocaat-generaal tot taak, in het openbaar in volkomen onpartijdigheid en onafhankelijkheid met redenen omklede conclusies te nemen aangaande zaken waarin zulks overeenkomstig het Statuut van het Hof van Justitie vereist is. Aangezien de conclusie van de advocaat-generaal noch de motivering die daaraan ten grondslag ligt, het Hof bindt, hoeft niet noodzakelijkerwijs overeenkomstig artikel 61 van het Reglement voor de procesvoering de mondelinge behandeling te worden heropend wanneer de advocaat-generaal een rechtsvraag aan de orde stelt waarover partijen geen standpunten hebben kunnen uitwisselen, voor zover het arrest niet wordt gegrond op argumenten waarover tussen deze laatste geen discussie heeft plaatsgevonden.

(cf. punten 13-14)

2. Een lidstaat die verzuimt de passende middelen te gebruiken voor de opheffing van onverenigbaarheden van bepalingen inzake kapitaaltransfer die zijn opgenomen in een door hem met een derde land gesloten investeringsovereenkomst, komt de krachtens artikel 307, tweede alinea, EG op hem rustende verplichtingen niet na.

Het bepaalde in de artikelen 57, lid 2, EG, 59 EG en 60, lid 1, EG verleent de Raad een bevoegdheid om in nauwkeurig bepaalde gevallen het kapitaalverkeer en het betalingsverkeer tussen de lidstaten en derde staten te beperken. Om het nuttig effect van deze bepalingen te verzekeren moeten de maatregelen ter beperking van het vrije

verkeer van kapitaal, wanneer deze door de Raad worden vastgesteld, onmiddellijk kunnen worden toegepast ten aanzien van de staten waarop zij betrekking hebben, waartoe kunnen behoren derde staten die een investeringsovereenkomst hebben gesloten. Deze bevoegdheden van de Raad om eenzijdig beperkende maatregelen ten aanzien van derde staten vast te stellen op een gebied dat identiek of verwant is aan een gebied dat in een eerdere overeenkomst tussen een lidstaat en een derde staat is geregeld, doen dus blijken van een onverenigbaarheid met bedoelde overeenkomst wanneer deze laatste geen bepaling bevat die de betrokken lidstaat in staat stelt, zijn rechten als lidstaat van de Gemeenschap uit te oefenen en zijn verplichtingen na te komen, en dit uit hoofde van een volkenrechtelijk mechanisme evenmin mogelijk is.

De termijnen die inherent zijn aan elke internationale onderhandeling en waaraan in geval van nieuwe onderhandelingen over de betrokken overeenkomst dus niet kan worden ontkomen, zijn naar de aard ervan onverenigbaar met het nuttig effect van deze maatregelen. De mogelijkheid om gebruik te maken van andere door het volkenrecht geboden middelen, zoals opschorting van de overeenkomst of zelfs opzegging van de betrokken overeenkomst, althans van sommige bepalingen ervan, is te onzeker wat de gevolgen ervan betreft, om te waarborgen dat de door de Raad genomen maatregelen op nuttige wijze kunnen worden toegepast.

(cf. punten 36-38, 40-41, 45)